

3. apr. 1842

FAKTA

Dato:

3. apr. 1842

Sidetal:

Dagbog A, side 7-8

Dagbogens placering:

Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:

Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit

Liv, København 1967, s. 52-53; Jesper

Svenningsen (red.): Seks år af et liv.

Johan Thomas Lundbye – Dagbøger

om tro, skæbne, kunst og kærlighed,

København 2018, s. 55-56

TRANSSKRIFTION

Søndag den 3 April.

Idag besøgte jeg hende, hvor hun boer hos sin Tante, Fru Ferral.¹ Et helt Aar er det snart siden, jeg saae hende; er det Kjærlighed, den Følelse, hvormed jeg altid tænker paa hende. Man har ogsaa narret mig med [overstreget: an] Hentydninger til unge Piger; men aldrig har jeg følt den Interesse og Velvillie for nogen Anden som for Louise Neergaard. Mon hun har bemærket det – jeg har hørt, at hun har [overstreget: udtalt] nævnet mig paa en Maade, at jeg maa føle: der er dog Noget i mit Væsen, som har behaget hende; men det er længe siden og det er langt fra Kjærlighed. Jeg husker en Aften, da Tante Thea,² Louise Lundbye og hun vare spadserede ud ad Snarebakken til. Jeg fulgte dem, og [overstreget: var med hende] da vi kom til Banken løb hun i Forveien op imens jeg hjalp Tante op ad Skraaningen et Stykke. Der hvilede Louise Lundbye og Tante lidt; imens løb jeg op paa Høien. Paa den mægtige Overligger paa Stendysse sad hun, vi talede lidt sammen, hvorpaa hun yttrede: de Andre bleve for langt tilbage, og strax løb jeg at hente dem. Skulle hun alt dengang have bemærket min Følelse for hende. Kun eengang har jeg sagt hende noget, jeg har fortrydt, fordi det forekom mig bagefter paatrængende. Jeg bad hende skrive et Digt af i den Bog, hvori jeg samler saadanne Sager. Hun negtede det bestemt, og det gjorde mig ondt at have talt derom; men har hun ikke negtet at give slige Erindringer til sine Veninder, hvor kunde jeg da vente det. – Jeg har troet at burde glemme hende; hvor kan jeg byde en Pige min Haand, jeg, en fattig Maler! fattig! det er tungt at være fattig; men jeg har endnu ikke lidt Nød, og vil dog nødvendig opgive Haabet om at kunde engang ernære en Familie. Tungt er det vist at see sine Kjære lide Mangel; men tungt er det ikke at arbeide for dem; det maa vist være en lykkelig Følelse. Skulde hun, ja hun har vel aldrig seet Mangel i sine Forældres Huus, skulde hun foragte, nei, skulde hun forsmætte mig, fordi jeg ikke •8• har Udsigter til at blive rig – o, det var bittert! men Louise! gjør mig aldrig Uret; kommer det engang dertil at jeg beder om Deres Gjenkjærlighed, saa vær ikke ubillig, selv om De nægter mig den. Der er dog en ærlig Villie i mig, jeg vilde dog hele Livet igjennem stræbe at gjøre Dem lykkelig. Hvorfor er jeg tilmode som det var noget Ondt eller dog Utilladeligt jeg tænker paa. Er det Synd, at jeg ogsaa stræber at stille de dybe Længsler, Naturen har nedlagt i mit Indre. Nei, men min Stilling er, hvad Verden kalder usikker; tør jeg vente mig hendes og hendes Forældres Samtykke – o, var jeg rig! dog det Ønske vil jeg nødvendig gjøre – o, Louise, kunde [overstreget: jeg] Du fatte den Bitterhed, der opfylder mig ved Tanken om, at jeg maaskee, fordi jeg er fattig, skal nødes at opgive mit Livs Lykke. – – Der kom Brev fra den elskede Lorenz,³ hvad skriver han?

KILDER TIL DANSK KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

¹ Ane Marie Ferrall, f. Busky (d. 1853), var søster til Louise Neergaards mor, Caroline Frederikke Louise Neergaard, f. Busky (1789-1872). Hun boede i 1842-43 som enke i Amaliegade 3.

² Dorothea Marie Schlegel, f. Neergaard (1787-1852), Louise Neergaards faster.

³ Malerkammeraten Lorenz Frølich (1820-1908).

dijke, bette Troen: Hørgaards ene Medaillon, hvor den leende Munk
skjuler sin Grædende. — Og dog tror Falk, at jeg er just lykkelig! —

Søndag den 3 April.

7

Idag besøgte jeg hende, hvor hun bær hos sin Tante, Toni Ferral.
Et heelt Aar er det snart siden, jeg saa hende; er det Kjørlighed, den
Talelse, hvormed jeg altid tænker paa hende. Man har ogsaa maaned
mig med en eller anden Hentydning til unge Dage; men aldrig har jeg
fælt den Frødens og Vælbillets for nogen Anden som for Louise
Nergaard. Man him har bemærket det. — Jeg har hørt, at hun har
talt naerest mig paa en Maade, at jeg maas føle: der er dog noget
i mit Væsen, som har bekræftet hende; men det er længe siden og det
er langt fra Kjørlighed. Jeg ønsker en Aften, de Tante Thea, Louise
Landskjær og hun vare spadsende ind ad Luans bakken til. — Jeg
er dem, og ~~hvorefter~~ da vi kom til Banken lød hun:
Forsvar og mens jeg hjalp Tante og ad Skraemningen af Stykke.
Der hulede Louise Landkjær og Tante Løt; mens Løt og paa Høi-
en. — Paa den mægtige Overligge paa Steenbjæsen sad hun, i Tale.
De lød sammen, hvorpaa hun udtalte: de Andre blev saa langt til
bage, og strax lød jeg ad hende dem. Skulde hun alle dengang have
bemærket min Talelse for hende. Hun seengang har jeg sagt hende
noget, og har fortællt, fordi det forkom mig beagtet paatrængen
de. — Jeg had hende skæms at døgt af: den B og, hvor jeg saaledes saa
Paa sine Læge. Hun maatte det i kostant, og det gjorde mig angst
at have talt derom; men har hun ikke maattet at give sliige Er-
indringer til sine Veninder, hvor kunde jeg da reente det. — Jeg
har troet at have glemt hende; hvor kan jeg byde en Brev min
Plasent, og, en fattig Maler! fattig! det er tungt at være fattig;
men jeg har endnu ikke lidt Nød, og vil dog stadig aggræde
Hjælpe om at kunde engang erindre en Familie. — Tilføjet er det
vist at see sine Kjones lide Mangel; men tungt er det ikke at
ad arbejde for dem; det maas vist være en lykkelig Talelse. —
De him, ja hun har vel aldrig set Mangel i sine Forældres Hjem,
skulde hun foragte, nei, skulde hun forsvare mig, fordi jeg ikke

8.

har Udriister til at blive mig - o, det var bittert! men Louise! giv mig
aldrig Uret; kommer det engang dertil at jeg ledes om Dens! Gjenbehold
hed, saa var ikke ubillig, selv om de nægter mig den. Desuden
er der en vilje i mig, jeg vilde dog hele Livet gjenne strake at
gjøre den lykkelig. Hvorfor er jeg blødsom som det var noget godt
eller dog ubilligst? Jeg tænker paa. Er det signd, at jeg ogsaa strakes at
stille de samme Begreber, Naturen har medgaaet i mit Andet. Nei, men
min Følelse er, hvad Danden kaldes i Almindelighed; for jeg vente mig hen-
ses og hendes Formelers Samtykke - o, var jeg mig! dog det ganske
vil jeg naadig gjøre - o, Louise, kunde jeg din fatte den D. Herhed, der
opfylder mig ved Tanken om, at jeg maaskee fordit jeg er fattig, skal
vendes at afgjøre mit hias Lykke. - - - Der kom Brev
fra den elskede Lorenz, hvad skinner han? -

den 4te April.

Igaar Aften var jeg inde hos Dens. Ved Thebordet sad den Peter Dani-
els af Messingtraad en Ring, som den de itahenske Landfalk
sees at have; han gav mig den, og jeg stak den strax paa Fingren.
Jeg er latterlig nok til at knytte hertil Erindringen om Gensynet
med hende, der bestandig besjættede mine Tanker. Denne Span-
ning kan jeg ikke længe gaa i. Vil ikke de store alvorlige Anke-
der, jeg tænker paa at udføre, gøre en Forandring, da maa jeg see at
finde en Leilighed til at tale med hende selv. Hvor skal jeg gaae
Med dertil, og jeg som da har saa lidt ved at indtræffe mig i
Ond hende skriftlig og mundtlig; dog ved en saadan Leilighed vilde
jeg naadig betroe mig til en saadan Staal-Pen; forstaae mig vil hun
nok kunde, det er umuligt, at hun ikke skulde have bemærket den
Interesse jeg har for hende. Hvad om hun gjenkjendte den? Jeg vil ikke
hænges mig til denne lykkelige Forestilling, jeg er saa ringe og
ubetydelig for mig selv og hende. naar jeg maatte mine Nærme
betragtes jeg vel høiest som et godmodigt, ~~den~~ kærnagtigt Memorie
der jager eller Afjensgeni. Jeg maa dog høre Udsagnet af hendes
egen Mund. Endnu er der noget Gaet i mig; men jeg lever ikke for
Fremtiden, vil Ingen dele Dignitet af Livets Fruktelse med mig ved